

Таким чином, саме система вищої освіти, яка здатна підготувати спеціалістів що володіють компетенціями, які відповідають вимогам сучасної економіки, стає одним зі стратегічних факторів формування креативного людського капіталу.

Список літератури:

1. Dunning J.H.: 1) Explaining International Production. L.; Boston, 1988. 378 p.; 2) Location and the Multinational Enterprise: A Neglected Factor? // Journal of International Business Studies/ 2008.Vol. 40, no. 1. P. 5 – 19.
2. Robinson J.R. Webster's dictionary definitions of creativity [Електроний ресурс] // Online Journal of Workforce Education and Development/ 2008. Vol. 3, iss. 2 Summer. URL: <http://opensiuc.lib.siu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1071&context=ojwed>
3. Florida R. The Rise of the Creative Class/ And How It's Transforming Work, Leisure and Everyday Life. N.Y., 2002
4. Індекс креативного капіталу [Електроний ресурс]. URL: <http://csr.ru/wp-content/uploads/2017/02/Index-Brief-280217.pdf>
5. Пилявский В.П., Дмитриев В.Я., Климин А.И. Роль образовательных услуг в формировании интеллектуального капитала // Петербургский экономический журнал. 2016. №2. с. 15 -22.
6. Матраева А.Д. Роль высшего образования в управлении креативным человеческим капиталом [Електроний ресурс]. <https://cyberleninka.ru/article/n/rol-vysshego-obrazovaniya-v-upravlenii-kreativnym-chelovecheskim-kapitalom>

Клименко Аліна

Національний університет «Києво-Могилянська академія»,
студентка МП-2 «Економіка»

МОДЕРНІЗАЦІЯ РИНКУ ПРАЦІ ЯК ФАКТОР ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ КРАЇН ЄС

Розвиток нової технологічної революції призводить до значних змін у розвитку економіки. Значний вплив можна прослідкувати на динаміку і структуру ринку праці. Автоматизація та цифрова економіка призводять до змін у вимогах роботодавців та впливають на портрет ідеального працівника. На ринку праці у виграві гнучкі працівники, які можуть швидко вчитися новому. Проте перед економіками світу постала нова проблема – інноваційний розвиток можливий за умови швидкого впровадження всіх умов нової технологічної революції, що потребує висококваліфікованих кадрів. Як виявилось згодом структура ринку праці потребує модернізації. Гнучких працівників значно менше, ніж людей, які не можуть пристосуватися до нових трендів.

Мета дослідження – визначити проблеми ринків праці країн ЄС та шляхи їх вирішення в контексті інноваційного розвитку. Завданнями даного дослідження є: проведення загального аналізу стану ринку праці країн ЄС; визначення ключової проблеми, яка стосується якісних показників працездатного населення; виділення працездатних груп населення, які потребують допомоги у пристосуванні до нових умов ринку праці; визначення фактору освіти як інструменту перекваліфікації кадрів для ефективної участі у інноваційному розвитку держав ЄС. Об'єкт дослідження – робоча сила на ринках праці країн ЄС.

Глобальний індекс конкурентоспроможності країн визначає чотири основні складові, якими має володіти держава за умов четвертої промислової революції: людський капітал, спритність, стійкість та інновації [1, с.2]. Всі ці чотири фактори пов'язані між собою. Під людським капіталом мають на увазі здоров'я громадян та розвиток їх професійних навичок, які формують ринок праці.

Проаналізувавши показники Індексу конкурентоспроможності, ми зробили висновок, що країни-члени ЄС поступаються головним конкурентам – США, Японії та Сінгапуру у ряді показників, зокрема, що стосується блоку – людський капітал [1]. Цей висновок підкреслений також у окреслені позиції ЄС у плані «Європа 2020».

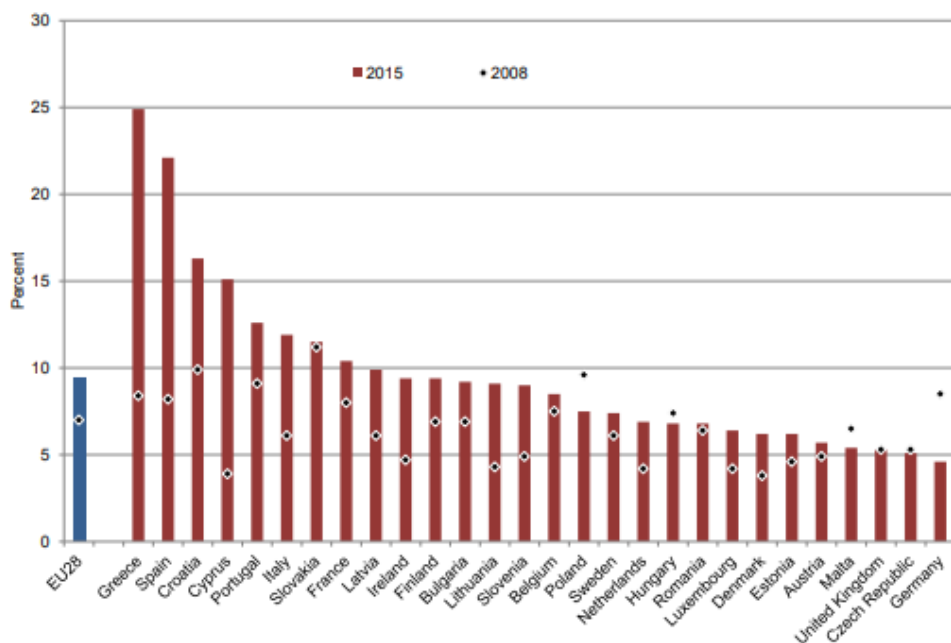
Одним із питань порядку денного у стратегії зростання ЄС визначається питання модернізації ринків праці та розширення можливостей для людей, шляхом розвитку їх навичок протягом життєвого циклу з метою збільшення участі в робочій силі та кращого співвідношення попиту та пропозиції на робочу силу, в тому числі за рахунок мобільності [2, с. 4].

Однією із найбільших проблем ЄС визначено безробіття, що підтверджується статистичними даними на рис. 1. Можемо побачити, що загальний рівень безробіття зріс. Спостерігаємо нерівномірну зміну показника у різних-країнах членів. Значно показник зріс у таких країн: Греція, Іспанія, Литва. Зменшився показник у Польщі та Німеччині.

Історичний досвід показав, що, збільшуючи пропозицію кваліфікованої робочої сили, політика може компенсувати небажані ефекти технологічних змін упереджених кваліфікованих кадрів на нерівність, таких як збільшення рівня безробіття. Інвестиції в освіту повинні охоплювати всі рівні системи освіти [3, с.46].

Кількість людей похилого віку збільшується з кожним роком у всіх країнах світу. Питання «старіння націй» стає все більш актуальним. Ця група людей є несоціалізована в умовах нової технологічної революції, тому задача урядів країн-членів ЄС перетворити цю частину працездатного населення на ефективних працівників.

Рис. 1. Безробіття в країнах-членах ЄС у 2008 та у 2015 роках.

Джерело: Eurostat, Labour Force Survey

Лише 46% працівників старшого віку (55-64 роки) зайняті порівняно з понад 62% у США та Японії. Більше того, в середньому європейці працюють на 10% менше годин, ніж їхні американські чи японські колеги [2, с. 5].

Пенсіонери потребують перекваліфікації та пристосування до умов ринку праці в умовах глобалізації. У структурі робочої сили вони займають значну позицію серед усіх країн-членів ЄС, тому мають великий потенціал для ефективної участі у інноваційному розвитку. ЄС планує

запустити проекти навчання, яке триває все життя для допомоги у здобутті навичок, необхідних для ефективної роботи пенсіонерів у цифровій економіці.

Незважаючи на прогрес, рівень зайнятості в Європі - в середньому становить 69% (для осіб віком 20-64 років), що значно нижче, ніж в інших частинах світу. Працевлаштовано лише 63% жінок порівняно з 76% чоловіків [2, с. 5].

Проблема гендерної рівності досі є актуальною для країн ЄС. Жінки є ефективною робочою силою, які через певні суспільні установки не можуть вдосконалювати свої навички та обирають шлях домогосподарки. Завдання уряду зацікавити жінок і дати їм можливість отримати гарну освіту, яка б відповідала портрету працівника на сучасному ринку праці. Однією із таких можливостей є законодавча можливість та популяризація декретної відпустки серед чоловіків.

Проблема міграції робочої сили зі Сходу до країн-членів ЄС вже давно обговорюється в наукових колах та потребує вирішення. Люди, які приїжджають заповнюють ніші «синіх комірців», що вигідно для держав. Проте разом із цим спостерігається програма нелегальної міграції, що породжує велику кількість некваліфікованого населення, що гальмує інноваційний розвиток держав ЄС.

Рівень зайнятості населення у віці 20-64 років повинен збільшитися з нинішніх 69% до щонайменше 75%, у тому числі завдяки більшому залученню жінок, літніх працівників та кращої інтеграції мігрантів до робочої сили [2, с. 8].

Зменшити кількість людей, які щороку мігрують до країн-членів ЄС не можливо, тому рішенням є прийняття цих людей та перетворення їх на ефективну робочу силу. Для цього потрібно створювати курси вивчення мови та отримання певної кваліфікації.

Менше, ніж одна людина з трьох у віці 25-34 років закінчує університет, порівняно з 40% у США та понад 50% у Японії. За індексом Шанхаю, лише два європейські університети входять у топ-20 у світі [2, с. 10].

Ця проблема насамперед пов'язана із вартістю навчання в Європейських університетах. В деяких країнах, наприклад, в Італії, громадяни не мають право отримати вищу освіту безкоштовно. Наразі ця проблема вирішується шляхом надання стипендій та грантів. Важливою програмою ЄС є підтримка мобільності студентів для соціалізації, кращої освіти та обміну досвідом.

Прослідковуючи тенденції розвитку освіти у ЄС спостерігаємо зростання кількості студентів, які приїждять навчатися у країни ЄС. Це свідчить про активне впровадження програми «Європа 2020» у реальних кейсах. Велику популярність здобули програми мобільності, якими користуються всі університети в ЄС. Одним із пунктів залучення студентів до навчання також є надання грантів та стипендій в країни-члени ЄС та країни, що розвиваються.

Однією із проблем, яка була однією із головних у «Європа 2020» і наразі у 2019 році майже вирішена – це проблема відсутності у частини населення середньої освіти. Ця ланка є визначальною для загального рівня освіченості та розвитку нації, тому уряди держав звертають багато уваги саме на цю проблему.

Чверть усіх учнів мають погані навички читання, кожен сьомий учень занадто рано залишає освіту та навчання. Близько 50% досягають середнього рівня кваліфікації, але це часто не відповідає потребам ринку праці [2, с. 10].

Статистика показує наявність в ЄС проблеми неосвіченості та неграмотності населення. Проблема виникає знову ж через неможливість фінансування навчання дітей у школі. Як результат, діти кидають школу і йдуть працювати. Вирішенням цього питання є запровадження безкоштовної освіти та підтримки сімей, які не можуть оплачувати навчання.

Для ЄС характерно збільшення рівня безробіття серед працездатної робочої сили. Причиною прояву явище є якісна зміна структури ринку праці в умовах четвертої технологічної революції.

Отже, в результаті проведеного аналізу чітко виокремилась проблема перекваліфікації працездатного населення, адже ефективний працівник у цифровій економіці є інструментом інноваційного розвитку економіки та першості ЄС у світі. Урядами країн-членів ЄС має бути впроваджена політика надання можливості для якісної освіти різних категорій населення. Особливу увагу слід звернути на такі категорії працездатного населення: мігранти, жінки, люди похилого віку, учні, які не закінчили школу та молоді люди, які не отримати вищу освіту.

Список літератури:

1. The Global Competitiveness Report 2019. URL: http://www3.weforum.org/docs/WEF_TheGlobalCompetitivenessReport2019.pdf (дата звернення: 20.11.2019).
2. Europe 2020. URL: <https://ec.europa.eu/eu2020/pdf/COMPLET%20EN%20BARROSO%20%20%20007%20-%20Europe%202020%20-%20EN%20version.pdf> (дата звернення: 20.11.2019).
3. The impact of new technologies on the labour market and the social economy. URL: [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2018/614539/EPRS_STU\(2018\)614539_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2018/614539/EPRS_STU(2018)614539_EN.pdf) (дата звернення: 20.11.2019).
4. Eurostat URL: <https://ec.europa.eu/eurostat> (дата звернення: 20.11.2019).
- 5.

Кузьмич А.А.

Національний університет «Києво-Могилянська академія»,
студентка МП-2 «Економіка»

РОЛЬ ВЕНЧУРНОГО ФІНАНСУВАННЯ В РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Постановка проблеми. У сучасному світі перспективне позиціонування країн на глобальних ринках усе менше залежить від ресурсного потенціалу, а переважно визначається їхнім інтелектуальним багатством, яке знаходить матеріальне втілення у вигляді інновацій. Сьогодні уже не має потреби доводити, що інвестиції в інноваційну діяльність є найбільш вигідними. Саме такий тип інвестицій гарантує не лише найвищу фінансову віддачу, але закладає міцний фундамент для розвитку науково-технічного потенціалу країни, забезпечуючи тим самим достойний рівень конкурентоздатності національної економіки. Проте, високий рівень ризиковості капіталовкладень у інноваційні проекти суттєво обмежує доступність для підприємців традиційних джерел фінансування, внаслідок чого особливого значення набуває венчурне фінансування.

Мета дослідження полягає в узагальненні та подальшому розвитку теорії венчурного фінансування із врахуванням зарубіжного досвіду та наявних напрацювань в науковій літературі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Поняття «венчур» (venture) перекладається з англійської мови як ризик, тому венчурне фінансування називають ще ризиковим фінансуванням. Венчурний капітал – це особлива форма вкладення фінансових коштів в інвестиційні об'єкти із високим ступенем ризику. В розвинених країнах венчурне фінансування інноваційної діяльності, що реалізується венчурними фондами та компаніями стало одним із найпоширеніших інструментів інвестування в інноваційну діяльність. Метою створення венчурних фондів є отримання високої норми прибутку від інвестицій. Венчурні капіталісти є